

DE SZEPET ALMODTAM!

Útra kelt a lelkem himes álom-
szármayon,
Nagy országok felett repült
Láttam égbenyuló magas hegyet,
Erdőt, hol a dalos madár rakott
fészket.

Láttam dombot, halmot, szép nagy
fonaságot,
Mezőn aranykalászt, réten sok vi-
ragot,
Ezüst folyót, tavat, várost esoda-
szepet,
Benne szorgalmatos, tiszta, gazdag
népet.

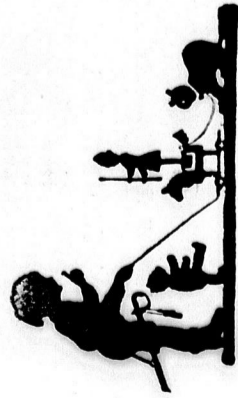
Csodaszép volt minden, minden,
De azért én egyre haza-haza vágy-
tam!

Legszébb ország az én kedves ma-
gyar hazám!
Ezt a földet semmi kincsért el nem
hagynám!

Nem kell nekem senki kincse, gaz-
dagsága,
Más országnak hegye, völgye, róna-
sága.

Álmomban is visszavágyom magyar
tájjra,
Visszatértem, anyám édes csókja
várja.

Kovács Sándor
II. polg. isk. o. tan.

**MEGJELENT „PALI BÁCSI KÖNYV-
TÁRA”-NAK ELSŐ SZÁMA.**

A mult héten megjelent „Pali bácsi,
könyvtár”-nak első száma. A címe:
„A boldogság titka”. Szalacsy Rácz
Imre írta, akinek nevét bizonyára
mindenki ismeri a „Gyermekek Debre-
czenje” kis olvasói közül. Ezek a me-
sék nemcsak szépek, de tanulságosak
és rendkívül érdekesek is. Az egyik
címe: „A Felhő, a hegy és a kis ma-
dár”, a másik címe: „Az utolsó törpék”.
A harmadik címe pedig: „Árva Gyurka
boldogsága”. Ez utóbbi hosszú mese-
folyatásunkint közölte a gyermeklap,
de most a könyvben egyszerre kapja-
tok az egészét. A csinos kiállítású
kötetet nagyon sok rajz díszíti. A
könyvecske ára olvasóinknak csak 50
fillér s kapható a „Debrecezen” kiadó-
hivatalában és délutánonként a szerző-
nél a szerkesztőségben.

Pali bácsi postája

Az augusztus 10-iki számban közölt
rejtvényeket a következők fejtették
meg:

Adler József, Ászlai Margit, Átvim
János, Agárdi Manci, Baranyi Mária,
Batiz Erzsébet, Borsó Ilonka, Blum
Anci, Both Kitti, Bakó Imre és Laci,
Bodnár Ilonka (Hajdudhadjáz), Bosko-
vics Ilonka, Bíró Zoltán (Léltai út),
Babucsák Kató, Csathó Magdus, Czeg
lédy Nusika, Csáky Rózsika, Csathó
Elluska, Csór Jolánka, Danczinger
Andor, Diószeghy Erzsike, Erdőssy
Ilonka, Friedmann Edit, Frisch Mi-
hály, Gyulai Sándor, Gyulay Magdolna,
Gombos Kata, Hüse Gyula, Harsányi
Pirike és Sanyika, Hajdú Gyula, Heller
József, Hajdú László, Heller László,
Juhász Gizi, Jójárti József, Józsay Kál-
mán, Kovács Blanka (Homok u.), Ko-
vács Elelka (Meszena u.), Koss Tibor,
Kohn Erzsike, Kiss Rózska, Koss La-
jos, Kerekes Géza, Koss Olga, Kiss
Ica és Imike, Kerekes Zsuzsika, Ko-
zóllán, Korom Kálmán, Kerekes János,
Kiss Zoltán (Csónak u.), Kálmán Mar-
gít, Kulcsár Vilma, Kulcsár János, IV.
polg. isk. tan., Kecskeméti Ibolya,
Kohn Imre és Jóska, Kripkó Ica, Kul-
csár Margit, Kálmán Antti, Kertész
Manci, Kiss Béla (Déli sor), Koczka
László, Kiss Andor (Nyil u.), Kovács
Iréni, Kraft Magduska, Lókody Juci és
Teréz, Lefkó Eszter, Lókody Irén,
László János, Medvigy Gizella, Mészá-
ros Erzsike, Makay István, Medvigy
Erzsike, Makay Ilonka, Nagy János,
Kató és Rózi, Nagy Magda és Pösi,
Nagy Lajcsi (Péterfia u.), Nagy Ká-
roly, Eitel és Magdus, Ogrincs Endre és
Valér, Pájer Gizella és Magdus, Pomor
Annuska, Pethő Laci, Pataky Lajos,
Mária, Péderi Sanyika, Pénzes Annus-
ka, Páll Irénke, Pállás Ducika, Pásztor
Zoltán, Ritter Olga, Rosenthál Jenő,
Süvöltős Bözsi, Strausz Olga, Siteri
Katóka, Seprenyi Lajos, Steier Piro-
ka, Siróbach Rózsika, Schön Imre,
Sipos Béla, Sárandi Ilonka, Schlésin-
ger Béla, Sipos Lajos, Szabó Ernő,
Szentessy Manci, Szilágyi Julia, Sze-
pesi Jóska, Szűcs László, Szilágyi Er-
zsike, Szűcs Gyula, Szováthy Ferenc,
Szabó Lajos (Teleki u.) Szűcs Sándor,
Szabó Kata (Teleki u.), Szikszai Irma
és Jucika, Szabó Ilonka (Teleki u.),
Szepessy Dezső, Sztrarna Margit, Szöl-
lóssy Ilonka, Teglási Imre és Lajos,
Tóth Manci (Pozsonyi út), Tóth Juci
(Nap u.), Tömöri Eszter, Teitelbaum
Miklós és Jenő, Uzonyi Margit, Ung-
váry Viola, Weigand Ibolya, Veres
Mancika, Zöld Mária, Zsádon Béla
(Bátánd).

Fejtörők.

Az augusztus 17-iki számunk rejtvé-
nyeinek megfejtését és a nyertesek
névsorát az augusztus 31-iki számunk-
ban közöljük.

1.

áll	osz
L L	g (é=0)

2. Beküldte: Schön Imre, III. gimn. tan.

3.

G y r W K e e e	e e e	U b r c n j
-----------------	-------	-------------

Beküldte: Szöllőssy Ilonka IV. el. o. I.

4.

H i	la
-bo	

Beküldte Hancz János Beküldte: Medvigy Gizella.

5.

ur	úr	úr
----	----	----

6.

R	dó
---	----

7.

L	ás
nyilas	

Beküldtek: Lavotha Kató és Gabi.

Augusztus 3-iki számunkban közölt
rejtvények megfejtése a következő: 1.
Faska. 2. Balaton. 3. Hatszor kettő
tizenkettő. 4. Párta. 5. Kanapé. 6. Vén
ember.

Az augusztus 10-iki számunkban
közölt rejtvények megfejtése a követ-
kező: 1. Kenece. 2. Mesterség. 3. Na-
poleon. 4. Egerek. 5. Kétségben. 6.
Jenő.

Jutalmat nyertek:
1. Bóth Kató, II. polg. isk. tanuló
könyvet.
2. Makay Ilonka, I. gimn. tanuló
könyvet.
3. Kerekes Géza, III. el. oszt. tanuló
könyvet.
4. Kulcsán Margit, IV. el. oszt. tan.
5. Zöld Mária II. gimn. tan. könyvet.
A jutalom átvehető a „Debrecezen”
kiadóhivatalában a pénztárnál.

A megfejtéseket augusztus 27-ig
kell beküldeni a „Debrecezen” szer-
kesztőségébe „Gyermekek” felirás-
sal. Mindenki írja fel kivülre is a ne-
vét, továbbá, hogy hányadik osztályba
jár és hol lakik. Az is nyerhet jutal-
mat, aki csak egy rejtvényt fejtett
meg, de a megfejtéseket mindig hü-
ségesen beküldötte.

NYOMTA
ÉS A KLISEKET KÉSZÍTETTE
A TISZANTULI KÖNYV-ÉS
LAPKIADÓ R. T.
DEBRECEN, JOZSEF KIRALYI
HERCEG UCCÁ 1. SZÁM.

DEBRECZEN
VASÁRNAPI MELLEKLETE

REFORMÁTUS IFJUSÁGI KONFERENCIA DEBRECENBEN

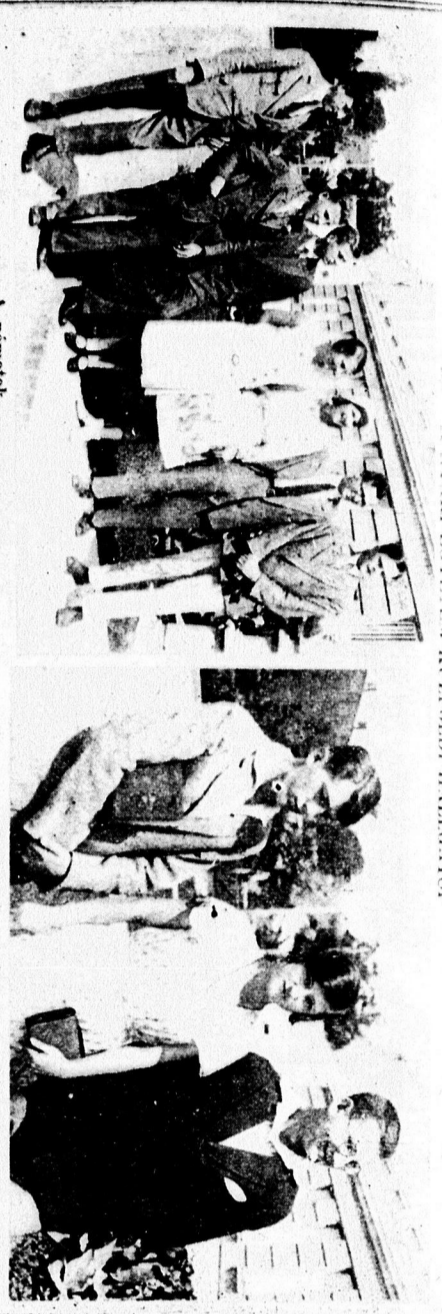

Dr. Polling amerikai lelkes, Podmaniczky és a konferencia vezetőisége

A konferencia résztvevői

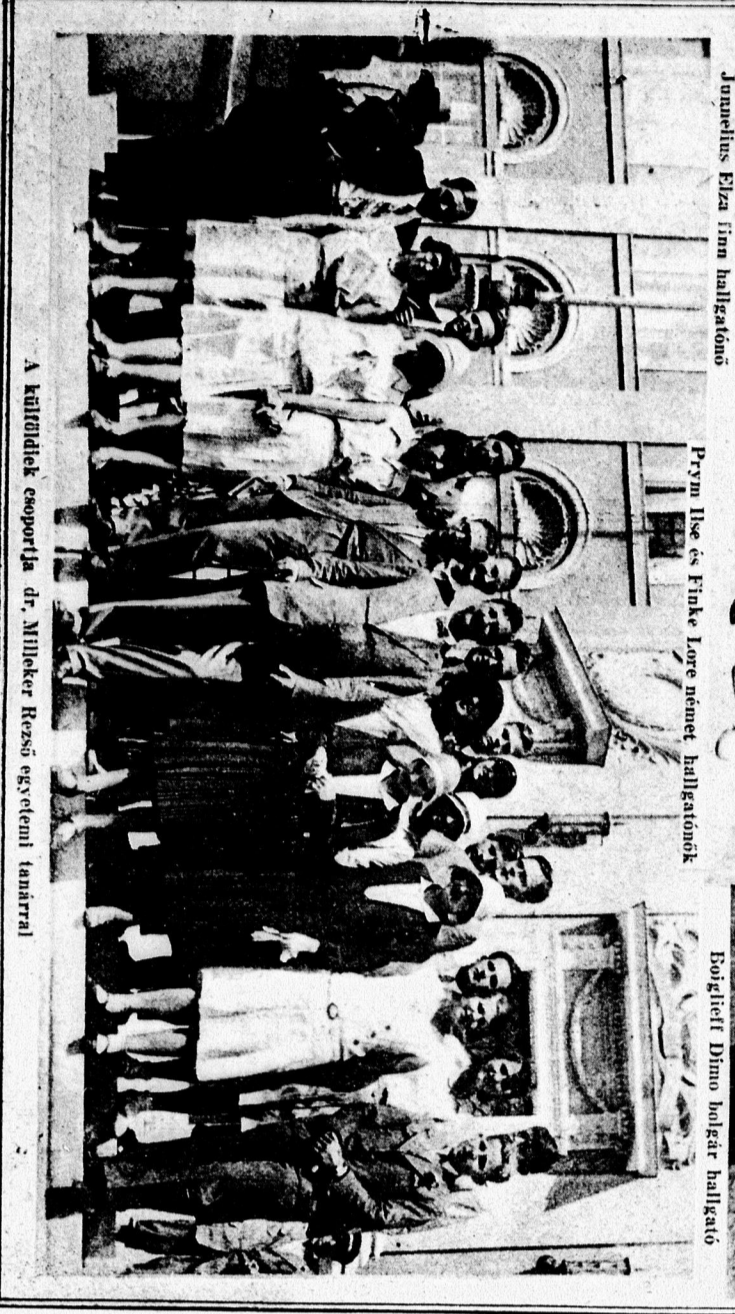
A NYARI EGYETEM KÖLCSÖLDI HALLGATÓI

A nemetek

A leányok

A külföldiek csoportja dr. Müllerer Rezső egyetemi tanárral

Feketeország.

Írta: Székelyné Bészler Anna. (Folytatás.)

Könnynék észbe jutott anyja, a Szomorúság. Megkerdezte a gyermekot: — Azt hiszed, hogy elhagyhatom az anyámat? — Nem kell elszakadnod tőle — felelte a gyermek. — De megígántam az embereket, hogy a mosolygásnak is vannak könnyei.

— Mosolygás könnye... — gondolkozott el a fiú. — Csodálatos lenn. Is ha te úgy gondoldod, hogy azért megrettek a Szomorúság anyám gyermeke is, szívesen tartok veled.

A szemét lezárta egy pillanatra és így nem vette észre, hogy mikor tűnt el, meinte a lenyitottján gyermek. Sietve indult az anyja felé, aki mikor meglátta, így kiáltott.

— No, ugy-e, nem jutottál el az első magaslattig sem? Tudtam én, hogy hamar meggonatod és betartod, hogy a hegytetőre senki nem mehet fel.

— Fent voltam — ujjongott a gyermek. — Felmehet oda minden ember, te is anyám. — Hazug vagy! — Szólta az anyja. — Senki nem tud odáig kapszkozni és éppen te mentel volna te, a kis gyermek?

— Anyám, higyi nekem — sirt Köny. — Felmehet oda bárki, aki meg akarja ismerni a szepet, a jól és a napsugarat. Így mondta nekem a Gyermek.

— Milyen gyermekről beszélés? Csak nem akartod elhitetni velem, hogy odament meg el valaki? Mosoly napsugár, szépség... ezokról meg azt mondod nekem, hogy elég volt már belőle. Sok baji okoztat már velem. Higyi fel még a gondolatunkkal is, különben megjárnod.

Könnny szeretett volna még beszélni a Gyermekről, de anyja olyan haragosan szdta, hogy nem mert egyetlen szót sem szólani. Így érték le a kunyhóhoz, éppen, amikor Szomorúság asszony édeszigtelte őt, a kis Köny.

— Sirtál kis fiam. Valami alom szállt talá. Tead. Meg aztán olyan különösse vált az arcod, mintha... mintha... Nem jutott észbe a szó, de a gyermek tudta, hogy mosolygást akart mondani.

Odaadta Köny rongyait, aztán felvette nehez kosarát és elment.

A gyermek sokáig kúportgott az ágya sarkában és végigondolta éjszakai álmát. Most már tudta, hogy mi a fény, mi a mosolygás. Boldog volt, mintha kincsét talált volna.

Este a fiuk elöb megjötték, mint az anyjuk és nagy veszekedéssel hazanadtak Szomorúság anyóra, hogy még most sem várta őket meleg vacsorával. Csak akkor hallgattak el és bekiáltak meg, amikor az anyjuk kiszette a kosárból a lisztet, húst és más drágaságot, ami ritka kincs volt a nyomorúságos kunyhóban. Ejszaka nekilötte és megsütötte a hainak, becsomagolta, amekül, hogy maga egy falat is eveljen belőle. Könnynék szeretett volna egy pogácsát elvenni, de a fia rákiáltottak.

— Köny it marad és ehettek, a mennyit akar. Mert keltőjünk megkeresheti a virágárusból a pénzt. Mi meg talán ehezint fogunk.

Azán hátukra vettek a tarisznyát és elindultak anekül, hogy hátranztek volna, vagy megcsokoltak volna örenganyjukat. A szegény asszony ott állt az ajtóban és intgetett fiai után. Köny összbuji vele és így, a nagy bánatában szinte egy lett vele.

Bünkirály palotája előtt megállt a három fiú és sokáig tanakodtak, hogy egyenként menjenek-e be, vagy egyszerre. Tudták, hogy ha rosszkedvben találják a királyt, megkínözhatják őket, mert csak hírel jöttek, üres százzal, de legyzötek felelünk.

Először Bann kopogtatott be a feketek kapun. Egy páncélos katonát elvitték és csak nagy sokára hosszút valadás után engedték Bün király elide. Mikor bevezették a trónterembe, Bannak még a szíverése is megállt, olyan féltelmes volt a király ábrázata. Sötét szemében gyilkos kegyetlenség villant, ahogy végignért a rongyos legényt?

— Mit akarsz? Hogy mertél idejónni? — rivált rá. — A kincsek miati vagyok itt — mondta félve a fiú — a kincsek miatt, melyeket felséges királyom keres.

Nagyot nevelt a király. — Olyan piszkos, szegény vagy, hogy legszívesebben a kenyérlökajók hörtönébe vetnélek, hogy ott pusztulj el. Te akartod nekem megszerzeni a kincseket? Nem félsz, hogy karóba húzdom a fejed?

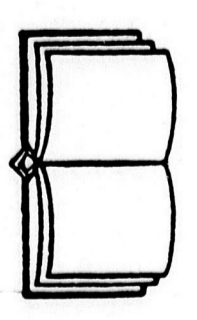
— Felséges uram, — esedezett Bann, — hallgass végig. Nem hozhattam el ugyan a kincseket, de a nevéket tudom és így bölcsességod meg tudja, hogy hol kell keresni. Ha segítséget adsz számomra, én is elmegek értük a világ végére is. Az első drágaságot úgy hívják, hogy Mosolygás, a másodikat Szépségnek s a harmadikat Hósgának.

gondolkozott, de a többi nem jutott észbe. A király szemé megvilham. — Jól tetted, hogy idejöttél, mert éppen ezek a kincsek azok, melyeket meg akarok szerzeni. Bezzámam őket a legcsodálatos kamrába s azt faragnán belőlük, amit akarnek. — mondta magában Bün s kapzsi keze, mint a ragadozó madár karma, betele görbült. — Es ha már annyit tudsz, ha ismered a kincsek nevéit, akkor azt is tudod, hogy hol kell keresniük. Amíg ezt meg nem mondd, addig nem hagyhatod el a palotámat.

Intésere belepiék a katonái, megragdálták Bannot és a tömlőbe vették. Mielőtt fésukták volna a nagy vasajtót, még egyszer megmondták neki a király tizenetel:

— Ha elárltod, hogy hol vannak a kincsek, azonnal szabad vagy s indultatsz a katonákkal, hogy elhozzátok a drágaságokat a király örölségének. (Folytatjuk.)

GYERMEK IRJA

GYERMEKNEK.

VIG HAJÓZÁS.

A négy gyerek meg a néni az erdőbe mentek. Dalolgattak, játszadoztak, vadvirágot szeltek.

Nagy vidáman telt az idő, volt kacagás, moka. Jó is volna, hogyha mindig Vakakó volna.

Beülték a solnakba is. Mind, mind valamennyi, zibük még a Bodrit is szeretett venni.

Azán hajrá! a tengernek! At lebet azt érti! Jó lesz majd a túlparton is Kissé széjlehezni.

A jó néni kormányozza Csónakjukat szépen. Nem kell félni! Vig hajózás Ez így nagyon, kerem!

Hej, de jó is, hogy mellettük Ott az a jó néni! Viegáz rájuk, biztosak, hogy Őket baj nem éri. Szegedy Irén MARGIT IL. bj. polg.

GYERMEKEK DEBRECENÉBEN

Sanyika álma.

Rossz, esztelen gyermek volt Sanyika, talán a legrosszabb az egész faluban. Hiába kérte az édesanyja, hogy javuljon meg, hiába próbált vele szép szóval, hiába halmozta el minden jóval, nem ért semmit sem. Vett neki sok szép játékokat, még egy igazi lovat is, de Sanyika annál inkább rosszködött.

Nagy szomorúsága volt ezért a szegény asszonynak, aki egyedül élt a világon, nem volt senkije csak egyetlen fia, a Sanyika.

Egyedül csak a Sanyikának élt, dolgozott éjjel, nappal, hogy meg legyen mindene, hogy legyen neki is játéka, mint a többi gyerekeknek, akiknek apjuk is élt. Minden öröme abban telt, ha látta, hogy fiacskájára boldog.

Sanyika azonban napról napra rosszabb, gonoszabb lett. Hol az egyik palitásának törte be az orrát, hol a szomszéd ablakát verta be. A többi falusi gyerekek már féltek tőle, kerültek.

Egyszer aztán már nem győzte szép szójával az édesanyja, hanem elővett egy husángot és megrakta Sanyit alapon. A gonosz fiu egy ideig csak állta az ütőket, de akkor kirántotta magát az anyja kezéből, elkapta föle a vesszőt és visszautította az anyját.

A szegény asszony mehétkent ki-mondhatatlan fájdalom fölfőlt a lelkét. Megítélte a fia, akiért ő annyit fáradozik, szenved és aki ő annyira szeret. El kezdett keservesen zokogni.

Sanyika nem sokat fődött vele, hogy milyen nagy bünt követelt el s hogy milyen nagy fájdalmat okozott az édesanyjának. Elment nagy nyugodtan és lefeküdt egy szalmakazal tövére. Közben elálmosodott és hamarosan elaludt.

Rettenetes álma volt a gonosz fiúnak. Azt álmodta, hogy az ütéstől meghalt az édesanyja. A szomszédok akik látták, hogy megütötte az anyját, elmondták a csendőréknek, azok elvették és elvitték a javítóintézetbe. Ott aztán nem kapott ám látkot, hanem ha rossz volt megverték, naponta háromszor is.

Mikor aztán kikerült a javítóintézetből, már nagy fiu volt, hazament a kis falujába. Ott már nem akart ráismerni senki sem. Aki pedig ráismert, elkerülte, vagy utánakállott: Gyilkos, gyilkos!

A kis házikójuk már nem volt meg, lebontották, még az anyja sírját sem találta meg. Zokogva borult a temetőben a nagy kereszt alá, csak még egyszer láthatná meg az édesanyját, csak még egyszer lehetne kisgyermek, de megbecsülné, még a lábanyomát is megcsókolná.

Rettenetes kínokat állott ki álmlában Sanyika. Mikor felébredt, azt sem tudta, hol van, mi történt vele. Csak aztán lért magához, amikor látta az édesanyját, hogy sír.

Otatment hozzá, megölelte, leborult a lábához, majd megfogta azt a jóságos kezét és csókolta rajta az ütés nyomát.

Ugy érte, mintha az álom valóság lett volna, mintha az édesanyja halottaitól támadt volna fel.

Az édesanyja lelke pedig megérezte, hogy az, aki őt átéli, már nem a gonosz Sanyika. Jól érezte, mert Sanyika valóban nem volt már gonosz, a gyötört álom megmutatta neki, hogy ki az édesanyja. Most már meg tudta becsülni.

A pajlásait sem bántotta többé, ő lett a legjobb gyerek a faluban. Édesanyja pedig a legboldogabb asszony a világon.

Okuliatok gyerekek ebből is kis megeből. Becsüldétek meg a kinséte odáig amíg a tietek. Mert bizony ez a kinséte az egyszer elvesz, nem lehet többé megtalálni. Nincs a világon semmi sem, ami az édesanyját pótolni tudja.

F. P.

Isfen báránycái.

Fenn az égen fehér báránycélhók, Borifanak a nap elé ernyőt. Oly fehérek, mint a battvu tolla, Fehér bárány a sok felhő fodra.

Fehér felhők Isfen báránycái, A kék égen de jó lehet járnai. Csillagokból kapok csengőt százat, S három angyal tereli e nyáját.

Az egyik a drága Jóság képe, A szelidség ragyog a szemébe. Ha egyet szól, vig ének a hangja, S az égen a nyáját hajtja, hajtja.

A másik a Szépség királynője, Ő vígváz a báránycá felhőkre, Hogy fehér maradjon a bundájuk Vigyáz, vigyáz, jól vigyáz reájuk.

A harmadik a szerény Okosság, Ő jelöli ki a felhők útját. Fehér felhők, Isfen báránycái, De jó lehet a kék égen járnai. SZALACSY R. IMRE,

GYERMEK-LEXIKON.

Írta: Debreceni.

Adv Endre. Született 1877. Frimindszenten; meghalt 1919. Budapestben. Századunk legnagyobb költője s Petőfi Sándor mellett a legelső magyar lírikus. Legszébb kötete a "Vér és arany".

Aesopus. Krisztus előtt a VI. században élt. Az állatmesék és fántómesék első írója. Állatmeséiben az emberi fonákságokat gyolyolta ki.

Anderesen. Született 1805, meghalt 1875. Dán származású meseíró. Gyönyörű tündérmeséi mai napig is a gyermekek kedvence olvasmányai közzé tartoznak.

Arany János. Nagyszalontán született 1817, meghalt 1882. Budapestben. — Legnagyobb költőink egyike, akinek gyönyörű verseit és "Toldi"-ját iskolákban is tanítják. Nagy epikus művei mellett, főként balladái nagyon szépek.

Katona József. Született 1791. Kiskőrösön, meghalt ugyanon 1830. A legnagyobb magyar tragédia, a "Bánk bán" írója. Ismeretlenül halt meg.

Petőfi Sándor. A legszebb magyar versek írója. Született 1823. Kiskőrösön, meghalt a Segesvári csatában 1848. A "Talpra magyar" írója. — Arany Jánossal együtt ő hozta be a népies költészetet irodalmunkba "János vitézével".

Tompa Mihály. Született 1817. Rimaszombaton, meghalt 1868. Hamván, Petőfi és Arany barátja s velük és Vörösmarty-val korának legnépszerűbb költője. Különösen "Virágregéi" és hazafias költeményei tetszettek.

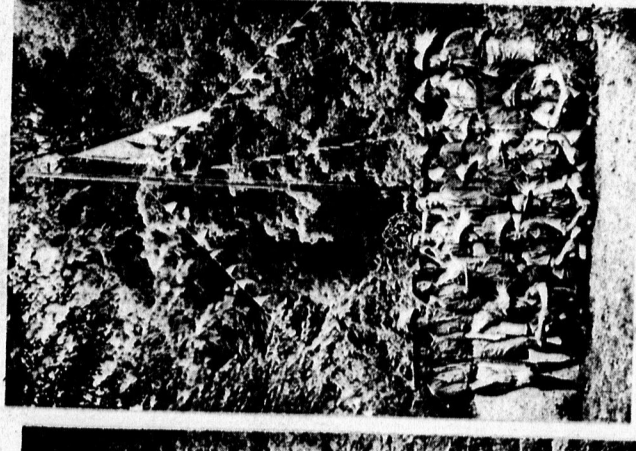
Vörösmarty Mihály. Született 1800. Pusztanyéken meghalt 1855. Budapestben. Az első országosan elismert költő. A "Szózat" írója. Gyönyörű és közismert versei a "Szép Ilonka" és "Vén cigány".

Pali bácsi vendéglőnye.

Az elmúlt héten a következők vettek részt Pali bácsi fogadó délutánján: Halmai Irénke, Tömöri Esztilke, Both Kató, Nagy Kató és Rózi, Uzonyi Mariska, Nagy Magdus és Pözi, Agárdi Mancsi, Kulcsár Vilma és Mancsi, Pap Pali (Homokkert), Szterna Margit, Nagy Klárika, Mészáros Erzsike, Szilágyi Juliska, Kerekes Margit, Szilágyi Erzsébet, Barabás Gábor, Csathó Magdus Ella és Aliz, Barabás József, Koyács Piroška.

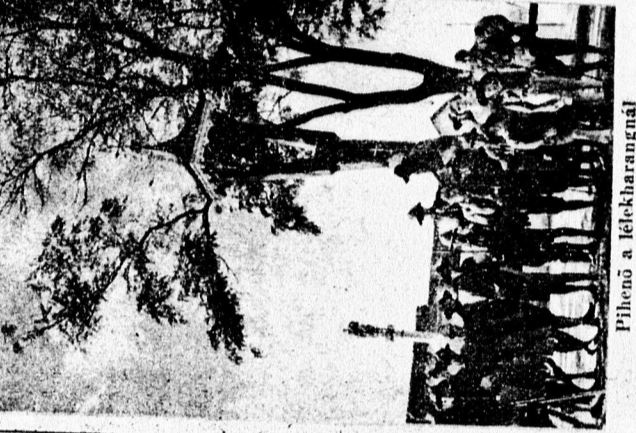
Zászlófelvonás

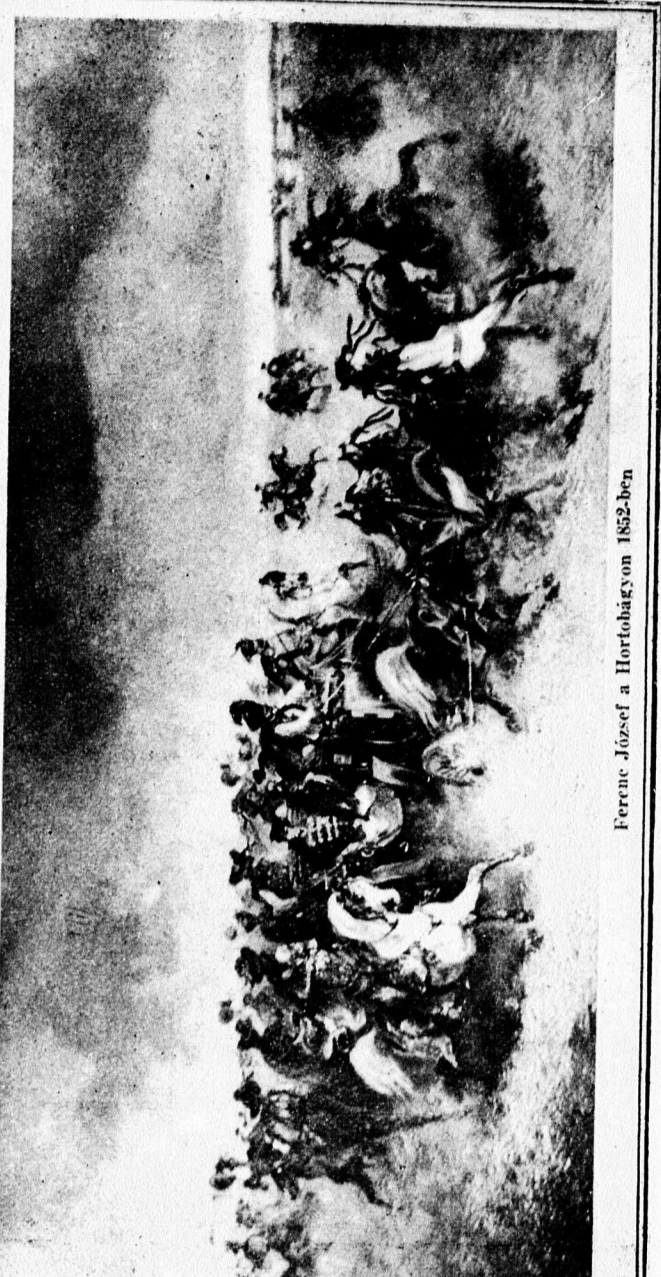
A táborozó csapat

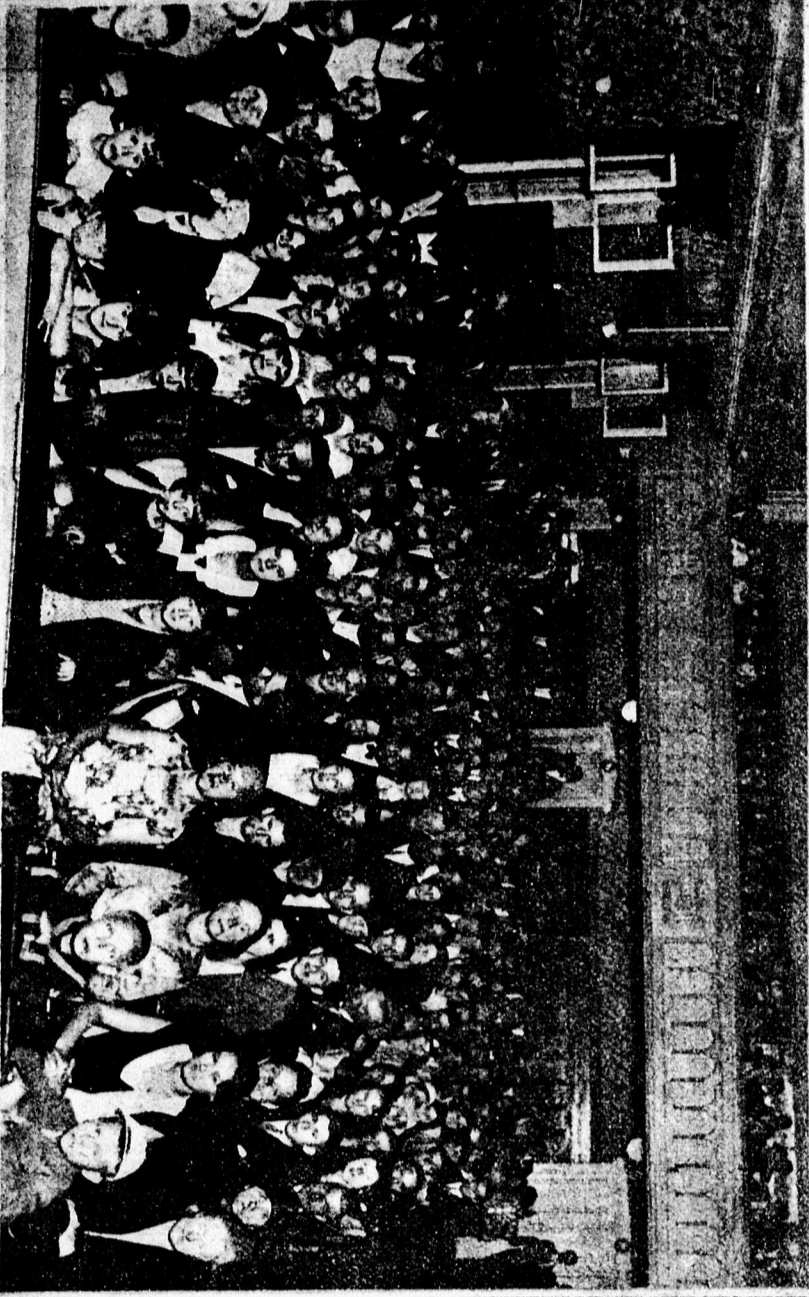
A Barátrét sziklakapuja

Pihenő a felekarangnál

Ferenc József a Hortobágyon 1862-ben

A kézenléte

A szereplők

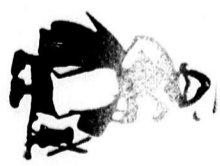
A szépségverseny győztesei

Jelenetek a vasárnapi vízpolóturnéokokról

GYERMEKEMEK

DEBRECZENJE

Barkaszi: PÁLI RÁCSI.

Karikás Marci kalandjai.

Írta: Pali bácsi.

3. folytatás.

Minderről Marci nem tudott semmit. Ő továbbra is érdeklődéssel figyelte a sürgő-forgó embereket s egyáltalán nem fordított azzal, hogy mi történik a háta mögött. Csak azt szerette volna tudni, hogy miért állott meg a vonat...

Egyszerre csak azt érezte, hogy egy erős, kemény kéz ragadja nyakán és a levegőbe emeli.

— Majd adok én neked vérszékelt! — hallotta apja dühös hangját s olyan polont kapott, hogy elállt a télegyete.

Csak később tudta meg, amikor a vonatot már elindították és az izgatott lecsillapodott, hogy az egész zűrzavart ő idézte elő, mert meghuzta a vészleket. A megismételt átvai potfonok után azt is megtudta, hogy az ő szórakozása tekintélyes összegbe került. Karikás Andrásnak.

— Na, ezt a vakációt is jó sok pénzbe kerítettétek, — dörmögte az öregúr, amikor a dílbe kússá a tább szálta. Legjobb volna a következő vónalal visszatfordulnunk.

Szerencsére erre nem került sor, mert a vonat bejutott az állomásra, ahol Tóni bácsi már várta őket. Magyaros vendégszereléssel ölelte meg kedves rokonait.

— Hozott Isten, drága sógor!... No nézd, hogy mennyire megnőtt ez a Marci az ősz óta!

Karikás idegesen legyintett:

— Megnőtt, megnőtt, de a rosszassága is vele nőtt... Ilyen komisz kólyköt még nem láttál. Jobb volna, ha mindjárt visszaküldenéd a városba, míg nem késő.

— Na, talán annyira mégse vágyunk, — nevetett a bácsi és kedélyesen háthatótté unokacöcsét. — Ugy-e, Marci, nem olyan sült az ördög, amilyennek festik?

— Pajkosnak bizony elég pajkos ez a fiú s jól leszod, ha szigorúbb vagy hozzá, — mondta most Karikásné is.

Marci ezalatt állandóan imle-pimlalt s nem merte felvenni a szemét. El is határozta magában, hogy a vakációjában jól fog viselkedni.

IV. FEJEZET.

Kétségbeesett hane a gunárral.

Marci nagybátyját Liposov Antalnak hívták. Kurúria a község végében állott, ahol a búzatermő földek kezddöltek. A kuria igen szép, tázós önütel volt, hatalmas udvarokkal, gyümölcsös és veteményes kertekkel. Ezek mellett sorokoztak a eselődség házai.

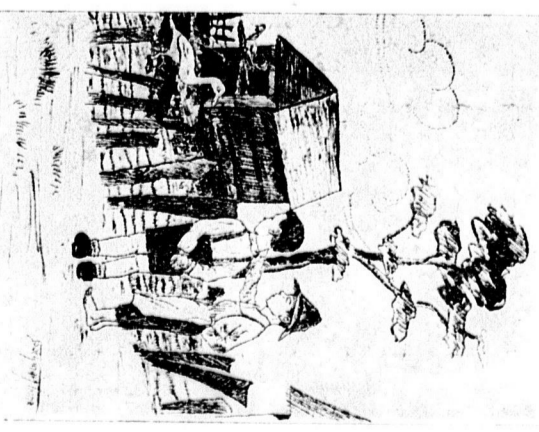
A legiszább és lerendesebb házában Diós Péter, a számadó gazda lakott, akinek két fia volt. Az idősebbet Károlynak hívták és karácsonkor mult 14 éves. A másik fiú, Zsiga, Marcival volt egyidős.

Mikor Karikásék megérkeztek, volt nagy öröm a tanyán, meg a kurian. Tóni bácsinál mindig akadt egy-két szállóvendég. Ezúttal épp egyik nagy-nemje, az öreg Meluzia kússzony lakott nála, akinek kedvence volt a Marci édesanyja. Az öreg kússzony kedgyeiben ngyvotallott, beszélni azonban igen szerelt s most övondt, hogy lesz kívül társalognia.

Az első este az udvaron a nagy dífla alá tereltek fel. Kússzó vasora volt s Tóni bácsi pomádsan érezte magát, hogy végre szabadon beszélgethet sógorával, Karikás Andrással. Az Aladnlámpa világa mellett sokáig font volt a két férfi s hor és pipaszó mellett kellemsen elöltöttek az este.

— Remélem, Andris, — mondotta Tóni bácsi, — ezúttal hosszabb időre jöttél.

— Sajnos, holnapután már be kell

Másnap Marci példásan viselte magát. Ismét összeharúkozott Diós Károlyval és Zsigával, akik már a husevéti vakációjában hűséges pajlásoknak bizonyultak.

Károlynak ugyan minden napra ki volt osztva a dolga a eszpletnél, de Tóni bácsi eleinte megengedte neki, hogy a vendég-urfi mutalassa. Karoly el is vezette Marci mindenfelé, ahol valami látnivaló volt. Megnézték a eszplest, a ménes flakását, a gulyát, a juhokat, a kerteket és a baromfi-udvart.

Itt Zsiga, aki mindentütt követte őket, aggdótt arecal mondotta: — A baromfihoz nagyon vesztélyes bemenni. A Lidi gunár mindig szabadon van és ha ember közelédk hozzá, megátamítja.

(Folyt. köv.)